

Kelias pasuko kairėn per tiltą ir toliau kirto Seritslevo kaimą. Pakelės grioviuos tamsavo žolė ir žibėjo geltonos gėlytės, toliau laukuose vietomis švietė balkšvos dėmės – gėlių lopiniai, sutemomis migloti. Saulė nusileido, oras buvo vėsus ir giedras, dangus be debesų, bet ir be žvaigždžių.

Lėtai linguodamas duobėtu keliu į Seritslevą įvažiavo šieno vežimas. Patyliukais prieblandoje slinkdamas siaura kaimo gatve, jis panėšėjo į didelį gauruotą trumpakojį žvėrį, kuris risnoja paskendęs savo mintyse ir uostydamas žemę.

Vežimas sustojo prie smuklės. Prakaituoti arkliai grėžiojosi ir kandžiojo viržius patenkinti, kad galima stovėti. Vežėjas stryktelėjo žemėn ir pririšo vadeles. Tada atsisuko į priebutį ir nusišypsojęs užriko:

– Ei, ar yra kas nors?

Žiūrėk – langas nušvito, nejau viduj būtų kas uždegęs žvakę? Staiga tarpdury išdygo tarnaitė. Vežėjas paprašė degtinės. Kol jis laukė atnešant, šienas ėmė čezėti, atsargiai grabaliodamos grąžulo nukaro ilgos kojos, pats žmogus stenėdamas nušliaužė ant pilvo. Nulipęs nusipurtė drabužius – aukštas prakaulus vyras, ant galvos užsismaukęs gobtuvą.

– Į sveikatą! – tarė jis vežėjui, tas susivertė gerklėn stiklą raudono gėrimo ir garsiai sukosėjo. – Ką, vežike, riedam toliau? Jei ne, galima užėti vidun, išlenkti dar po taurelę prieš kelionę.

Vos abu įžengė į šviesą, vežėjas taip ir sustingo pagarbiai prie durų, tasai kitas irgi sutriko. Prie stalo seklyčios vidury sėdėjo keturi aukšti karininkai iš saksoniečių gvardijos, neseniai sustojusios mieste. Jų drabužiai tviskėjo, raudonos įkirptinės rankovės, plunksnos ir barzdos traukė akį ugninėmis džiaugsmo spalvomis. Atremti į stalą ir suolus stovėjo kardai ir ietys – grėsmingi ginklai.

Visi keturi atsigręžė į duris, bet susižvalgę šnekučiavosi toliau.

Tarnaitė atnešė prie durų du bokalus alaus ir ant staliuko pastatė žvakę. Nespėjo ji nueiti, kai vienas iš sėdinčių vyrų atsilošė ir nusikvatojo.

– Tik pažiūrėkit į tą su gobtuvu! Ne kasdien pamatysi tokį vaizdą! – pasakė vokiškai.

Kiti geraširdiškai atsisuko, bet irgi neišlaikė nesijuokę. Ilgšis gėrė alų palenkęs kelius, išlindusi iš po gobtuvo viršum bokalo styrojo ilga nosis – išties juokinga figūra. Išgėręs ramiai atsisėdo ir prisimerkęs nuo šviesos, žilpinančios akis, nukreipė į puotautojus šiek tiek įžeistą, mažumėlę pašaipų žvilgsnį – kaip žmogus, kuris į viską žiūri filosofiškai.

Tada vienas karys atsistojo, žengė kelis žingsnius ir mandagiai kreipėsi vėl vokiečių kalba:

– Mes pasijuokėm ne iš piktumo. Gal suteiktumėt garbę ir išgertumėt su mumis vyno?

– *Danke*, – atsakė ilgšis ir nužirgliojo prie stalo žemai lankstydamasis. Prieš apžergdamas suolą ir pagaliau atsisėdamas, nusielenkė kiekvienam atskirai ir prisistatė:

– Mikelis Tiogersenas, studiozas.

Pradėjo taršyti plaukus ir delnais glostyti vėjo nugairintus skruostus. Jis išgirdo keturis vardus, vienas nuskambėjo daniškai, ir štai jau liepsnoja pastatyta raudonvynio taurė.

- Į sveikatą! Į sveikatą!
- Į sveikatą, *Ihr Herren!*

Mikelis Tiogersenas grakščiai gurkančelėjo ir, pajutęs gyslomis plūstelint vyną, atsitiesė liesu it šakalys savo kūnu. Paskubomis apžvelgęs sėdinčiuosius, išžiūrėjo į vieną poną, jauniausią, kuris sėdėjo pasirėmęs galvą. Balta glotni ranka be išsišovusių gyslų ir sąnarių, pirštai sukišti į šviesiai kaštoninius plaukus. Veidas pailgas, jo išraiška Mikeliui staiga priminė lyno akrobatą, sykį matytą mugėje, jauną cirkininką, kuris sėdėjo vienas kertėje susisukęs – tikriausiai nesveikavo. Mikelis vėl regėjo jauną kenčiantį veidą – šito irgi kaip tik tokios akys. Be to, vyras jam pasirodė lyg ir pažįstamas. Kas čia toks būtų? Pažiūrėti dvarininkas.

Vėl prieš Mikelį Tiogerseną atsirado sklidina taurė. Be galo pagarbiai pakėlė ją ir siurbtelėjo negalvodamas, – nes nieko daugiau nematė, tik tą vyrą kitoje stalo pusėje, – iš paskutiniųjų stengdamasis prisiminti, kas jis.

Šią tamsiaplaukę galvą gaubė kažkokia paslaptis; antai vaikiną atsigręžė tiesiai į stalą – žiū, kokie platūs pečiai, kokio gražaus sudėjimo. Tad ko jis liūdi? Tokiems veido bruožams labiau tinka linksmumas.

Pokalbis sau tekėjo, ketvertas landsknechtų Mikeliui buvo labai malonūs. Mikelį užliejo pasitikėjimas šiais vokiečiais, jie juk negalėjo žinoti, kad mieste jis pravardžiuojamas Gandru. Mielai kalbėjo su jais vokiškai, bet mintys tolydžio kryo kitur, jis negalėjo pamiršti savo pravardės... Kita vertus, vokiečiai nežinojo ir to, kad nedidelei grupei jis žinomas kaip lotyniškų odžių ir distichų autorius... Ir ko tas jaunuolis nieko nekalba?..

Otė Iversenas – pagaliau prisiminė! Vis dėlto tai jis. Ir tą pačią akimirką Mikelis išvydo pilkus aptriušusius vartus, akmeninę sieną ir smailų bokštą – gimtinėje, Jutlandijoje, – ir save, tokį menką ir apgailėtiną, stypsantį už tų vartų. Jo ten lankytasi ne kartą. Bet seniai. Matė jį tik vieną sykį, tenai kieme... Taip, čia tas pats bajoraitis.

Otė, andai laibas berniokėlis, kurį paskiau dažnai prisimindavo. Vaikinukas stovėjo apspistas šunų, ant jo rankos tupėjo papuręs sakalas. Ir štai dabar sėdi čionai, aukštas ir plonas kaip mergina.

Vyrai nusijuokė. Mikelis Tiogersenas susizgribęs gurkštelėjo vyno.

Vidun įkišo galvą vežėjas.

– Na, aš judu, – burbtelėjo užu slenksčio, padėjo maišelį, šiaudinę pintinėle, pilną kiaušinių, ir uždarė duris. Tai buvo Mikelio laimikis iš žygio kaiman – va jo pažeminimas, stovi visiems ant akių. Mikelis suirzęs nusigrėžė nuo durų.

Bet vokiečių kariai pasijuokė ir nusprendė – kiaušiniai niekada ne pro šalį. Mikelis, susigėdęs, bet ir patenkintas, atidavė jiems pintinėle, ir visi kiaušiniai buvo tuoj pat išgerti. Tik Otė Iversenas nepanoro ir nepratarė nė žodžio.

Mikelis Tiogersenas sėdėjo užušilęs ir suglebęs, pilnas draugiškiausių jausmų, saldus vynas atrišo liežuvį, tačiau vis tiek neapleidė kažki koks nesmagumas. Jo siela veržėsi prie šių nerūpestingų ponų, bet kartu ji kaustė baimę, kad neatsidurtų jų valioje – tas jausmas sugriebė ją ir nusinešė ritmingai supdamas. Tarytum išimylėjęs vogčiomis dirščiojo į bajoraitį Otę žvilgsniu klausdamas – nejaugi neatpažinai manęs? Ne, atrodo, neatpažino.

Vienam vokiečiui lūpą kirto randas, kurį dengė ūsai; jis negalėjo aiškiai ištarti žodžių, ir, klausydamasis jo švebeldžiavimo, Mikelis Tiogersenas liūdnei sau šaipėsi – jam rūpėjo visa, ką matė ir girdėjo. Nuo vyno ir šilumos sugrudo, bet širdis vis labiau kietėjo, jautė, kaip juo kyla ledinis šaltis; vis dėlto susivaldė ir ją sulaikė.

Trys vokiečiai nubildėjo prie bufeto. Mikelis Tiogersenas ir Otė Iversenas liko sėdėti dviese. Abu tylėjo, Mikelis užsisklendė. Spoksodamas į tamsų plyšį tarp stalo ir suolo pasijuto klaidingai vienišas. Atsiduso, parietė po suolu ilgas it ienos kojas, nusibraukė nuo kaktos prakaitą, ir graužulys praėjo. Otė Iversenas sukiojo taurę ir buvo panašus į ligonį.

Landsknechtai grįžo su kitokio vyno buteliais, Mikelis Tiogersenas atrodė ramesnis, jau gėrė su protu ir nesikarščiuodamas. Prasidėjo tikros išgertuvės, kitkas išdulkėjo iš galvos. Otė Iversenas lenkė taurę po taurės, anie nespėjo jam pilti, tačiau negirto nors tu ką. Klasas, tasai su perskelta lūpa, užtraukė keistoką dainą.

Mikelis Tiogersenas paėmė didžiulį dvirankį kardą ir pakilnojo – vyrai ėmė rodyti visokius kirčius. Kai tik aštrus smaigalys nukrypdavo jam į veidą, nugara perbėgdavo šiurpas – keista, juk peilio jis nebijo.

O Klasas traukė:

*Ašai guliu nukautas,
Nukautas plynam lauke,
Ant iečių draugai iškėlę
Kapuos nuneš mane.
Ten būgnai taip smagiai tratės,
Dangun mane jie palydės
Geriau nei šventos giesmės.*

Pusė žodžių įstrigo ūsuose. Paskui vyrai ėmė porinti karo pasakas: apie kirstynes visokiuose mūšiuose – čiaukšt! čiaukšt! – apie pergales ir mirtinus pavojus, apie...

– Heinrichai, ar prisimeni geltonplaukę Lenorą? – įsismaginęs šaukė Klasas.

Kur jau Heinrichas neprisimins! Tuo pat išklejo visą istoriją, Klasas ir Samuelis kvatojo pilvus susiėmę.

Tačiau Mikelis Tiogersenas tylėjo, gūžėsi klausydamas atlapaširdiškų šnekų ir dėbčiojo į Otę Iverseną – jis vienas ir pastebėjo šypsni jauname išdidžiam jo veide; vos vos kryptelėjo lūpų kamputis, tarsi bajoraičiui Otei nosin būtų trenkusi kokia smarvė.

Mikeliui užgniaužė kvapą, jis braukė ir braukė delnu sau per veidą.

Heinrichas vis dar pasakojo. Otė Iversenas nususuko nuo stalo ir užsikėlė koją ant kojos. Pagaliau istorija buvo baigta, troboje įsiviešpatavo tylą, lyg visiems būtų pasidarę nejauku. Tikriausiai Otė Iversenas pamanė, kad dėl jo visi nutilo, – jis vėl atsigręžė į stalą ir, tartum gindamas savo nuomonę, įbedė žvilgsnį į pasakotoją.

Heinrichas aiškiai suglumo. Tačiau jį išgelbėjo Samuelis su nauja istorija. Jis buvo nebejaunas, todėl kalbėjo ne apie meilę, o apie žiaurias kautynes, kurias buvo patyręs savo kailiu. Parkritusius jie trypę sunkiais batais, net žarnos tiems išvirsdavusios, ir vyrai springdavę savo mėšlu. Šis pasakojimas tarsi įleido trobon gaivesnio ir vėsesnio oro. Klasas, tokių dalykų žinovas, apipylė Samuelį klausimais; Mikelį staiga prajuokino jo šveplavimas, ir jis užrietęs nosį ėmė kvatotis – cha cha cha! Ir Otė Iversenas tingiai pakėlė akis, nenoromis vyptelėjo, bet galiausiai atlošęs galvą nusikvatojo. Driokstelėjo ir užsiraukė. Viskas, vėl sėdi suniuręs.

Po kurio laiko jie leidosi atgal į miestą norėdami suspėti, kol nakčiai neuždaryti vartai. Atsidūręs lauke, Mikelis vėl pajuto skirtumą tarp savęs ir landsknechtų, kėblino atsilikęs, o kai tie įžengė pro Šiaurinius vartus, atsisveikino. Kariai nužygiavo tolyn, į miesto centrą. Mikelis dar pastovėjo lydėdamas juos akimis, tada pasuko kairėn ir nuėjo namo.

KOPENHAGA NAKTĮ

Mikelis Tiogersenas gyveno name prie pat stačiatvorės, skiriančios Pustervigą nuo miesto; palėpės kambarėlį dalijosi su kitu studentu Ove Gabrieliu. Kaip visada, Ovė sėdėjo ir mokėsi lajinės žvakės šviesoje. Mikeliui įžengus pakėlė akis ir vėl įbedė nosį knygon.

Mikelis atsidrėbė kitame stalo gale, pasklaidė užrašus. Ry tą juos kaip tik skaitinėjo. Grįžęs pamatė, kad nieks nepasikeitę.

Mikelis atsiduso. Ovė Gabrielius pažiūrėjo į jį ir lėtai pasivėdavo delnu prieš nosį.

– Gėrei, – burbtelėjo. Atseit nustatė, kad Mikelis girtuokliau vęs. Sėdi čia išvertęs savo apskritas dorybingas akis, nė nemirksi. Kad nors kada apsiašarotų! Jau treji metai, kai Mikelis Tiogersenas kasdien regi prieš save šį stropuolio veidą ir visą laiką kenčia atvirai smerkiamą, iškalbingą Ovės Gabrieliaus tylėjimą. Dabar šis teisuolio žvilgsniu įtariai sekios kiekvieną jo krustelėjimą ir pelnyta neapykanta prismeigs Mikelį prie kėdės. Tada primins:

– Nepamiršk, kad mokomės prie mano žvakės.

Mikelis pakilo, atidarė stoglangį ir, atsistojęs visu ūgiu, išlindo ligi pusės. Šitai gelbėdavosi nuo Ovės Gabrieliaus.

O! Koks gaivus oras, aukštai virš galvos spindi žvaigždės. Abiejose pusėse susikūprinę šiaudiniai stogai tarsi žvėrys miega

susirietę ir nukorę galvas. Žemai gatve kiūtino panaktinis su žibintu, pašviesdamas į kiekvienas užrakintas duris. Tačiau anapus tvoros ramiam griovio vandenyje žibėjo tarp meldų įkliuvęs žvaigždės atspindys. Samaninėje tamsoje tykiai snaudė žemė, iš tolimų ežerų sklido nedarnus varlių muzikavimas. Miestas nuri-mo. Vos girdimai teliūškavo į baslius vanduo. Kažkur ant stogo gailingai kniaukė katė.

Mikelis pasisuko lange, atsilošęs pakėlė akis į kaminą ir žvaigždes. Susvaigo galva, lyg basomis būtų paslydęs ant peilio ašmenų. Tačiau jam net patiko, nes kančia ir taip jau nebepakeliama. Geriau būtų kabėti ant virvės tarp dangaus ir žemės, tokia šurpi padėtis bent kiek atitiktų jo viduj užvirusį jausmų verpetą. Mikelis apsigrėžė, atsirėmė alkūnėmis į šaltą stogą.

„Susana! – be žodžių pašaukė. – Susana...“ Jį užliejo toks švelnumas, kad visi nebylūs ir negyvi daiktai aplinkui tarytum atgijo, įgavo dvasią ir širdį. Nuščiuvo tylios trobos, padvelkamos gerumu, susigraudinusios mirksėjo žvaigždės. Nuolankioje tyloje sutvinkėjo būties pulsas, užutėkiu perbėgo ribulys, net tamsus oras krūptelėjo it gyva būtybė, žinanti savo paslaptį ir savąjį likimą.

Tačiau vos mintyse Mikelis ištarė jos vardą, siela susitraukė – ir užsiėmė pykčiu. Sušnarpštęs atsitiesė.

Va! Toliau mieste suskambo balsai. Vyrų šūkalojimas beregint priminė apšviestus kambarius ir kad šalia vyksta gyvenimas.

Mikelis Tiogersenas niurktelėjo atgal į savo kambaraitį. Jo vidury stovėjo nuogas Ovė Gabrieliūs, pasiruošęs gulti, akyse degė pasididžiavimas atlikta pareiga, jis visas ramiai švietė kaip vaškinė žvakė.

– Na, ir sudžiūvęs! Kaip dar siela tavyje laikos, – kandžiai susijuokė Mikelis, nužvelgdamas Ovės Gabrieliaus kūną, perkarusį tarsi ką tik apsiveršiavusios karvės. Ovė Gabrieliūs palindo po avikailiais, patogiai išsitiesė, susinėrė rankas ir, išpyškinęs kambario draugui į veidą eilėraščio posmą, piktdžiugiškai pridūrė:

– *Et nunc extingue lucem!*

„Gesink šviesą, gesink šviesą... – mintyse pamėgdžiojo Mikelis. – Pamanyk, darbas – pūkš, ir nēr!“ Pasilenkęs užpūtė žvakę, čiupo savo gumbuotą lazda ir apgraibomis nulipo laiptais. Iš viršaus jį pasivijo patenkintas Ovės Gabrieliaus burbėjimas – tas kalbėjo poteries.

Buvo vėlu ir jau nederėjo šlaistytis gatvėmis, tačiau Mikelis Tiogersenas ryžosi sulaužyti šią taisyklę. Pasuko dešininė ir nu-drožė Žilvičių skersgatviu. Kiek paėjęs sulėtino žingsnį ir pagaliau sustojo. Jokio žmogaus, namai tamsūs, medžiai soduose miega susiglaudę vainikais. Visur pasklidęs išsprogusių pumpurų kvapas, drungnas ir rūgštelis lyg po lietaus.

Neskubėdamas Mikelis žengė toliau. Pasiekęs gatvės kampą išgirdo Šventosios Klaros vienuolyne giedant vigiliją; mūro sienų prislopinti balsai skambėjo tyrai ir liūdnai, sakytum požemiuose giedotų kalinės. Ir Mikelis išvydo krucifiksą, prieblandoje žerintį raudonai ir mėlynai.

Priėjęs sodą, įspraustą tarp aukštų namų ir atitvertą nuo gatvės statinių tvora, Mikelis pastovėjo. Lapija tarpais sučežėdavo lyg slūgstanti šieno kaugė. Aprasojęs status stogo šlaitas blizgėjo žvaigždžių šviesoje. Mikelis nenoromis nupėdino tolyn.

Turgaus aikštėje dar švietė langai ir buvo pilna žmonių: samdyti kariai iš svečių šalių negalėjo nusėdėti viduje, bet pasitaikydavo ir vietinių miestelėnų. Mikelis Tiogersenas jau norėjo sukti Pirklių gatvėn ir grįžti namo, bet susidūrė su įsilinksminusių landsknechtų pulkelio.

– Va ir mūsų mokytas bičiulis! – sušuko vienas, ir iš jo šveplavimo Mikelis pažino – tas pats ketvertas, kurį buvo sutikęs Serit-sleve; prie jų prisiplakę dar keli vyrai. Klasas stvėrė jam už rankos ir nusitempė, Mikelis nemokėjo atsispirti. Jie leidosi per užėigas, kiekvienoje išlenkdami po taurelę. Mikeliui irgi magėjo paūžti, bet nesisekė: matė, kad Otė Iversenas tebėra paniuręs ir liūdnas.

Be to, Mikelis suprato – ponai tik todėl su juo terliojasi, kad šis aniems juokingas.

Aukštojo tilto aikštėje prie jų prilindo bala žino koks varvalas geltonomis kojineėmis ir kažką šnipštelėjo, išpūdis buvo nepaprastas – visa gauja tik davė į kulnus ir pranyko už gatvės kampo. Mikelis Tiogersenas liko pamirštas. Jis pastovėjo, apsidairė. Priešais tamsavo nurimusi pilis, aplinkui viskas buvo lyg apmirę, tiktai prie tilto polių suposi pririšta valtelė. Bokštas tolėliau ramiai sau stiebėsi dangun spitredamas į tolį primerktomis langelių akimis. Mikelis sumurmėjo po nosimi porą Vergilijaus posmelių – apie amžinąją naktį ir budinčią sielą.

Nejaugi eiti namo? Gulėti ir klausytis, kaip knarkia Ovė Gabrieliūs. Ne! Mikelis nunarino galvą ir nusekė paskui anuos. Kas, kad jie jį paliko – juk nebūtinai tyčia pametė.

Būdelės skersgatvyje kur ne kur degė žiburys. Mikelis sėlino vogčiomis; praeidamas pro uždarytus vartus užuodė savitą kvapą, pažįstamą – demblių ir muskatų, ir jo vaizduotėje iškilo miglotas vaizdas: indų karavanas, kupranugarių mėšlas, kaitra.

Konrado Vinsenso krautuvėlėje skardėjo balsai, durys buvo praviros. Mikelis Tiogersenas atsargiai prisiartino ir pažvelgė pro plyšį: viduje ratu stovėjo ponai – iškart matyti, kad vyksta kažkas ypatinga. Mikelis neišdrįso įeiti, tačiau tyliai pasitraukė šonan ir atsistojo taip, kad galėtų nepastebėtas žiopsoti. Ir štai prie didžiųjų svarstyklių išvydo figūrą, pažino tą šešiolikinį ponaitį – princą Kristjerną! Mikelis krūptelėjo, užkaito, susijaudinęs ir sunerimęs žengė atatupstas nuo durų. Tokį princą Kristjerną ir įsiminė visam gyvenimui. Jis stovėjo į Mikelį šonu, praskėtęs kojas, žaliomis baltais dryželiais kojineėmis, raudonomis riestanosėmis korpėmis, nuo kaklo ant krūtinės nukarusi stora aukso grandinė. Kairėje rankoje laikė brangių džiovintų vynuogių kekę, dešinę skabė po raziną ir valgė. Mikelis aiškiai matė siaurą beusę burną, ant smakro tamsavo prasikalusi barzdelė. Bet labiausiai Mikelį nustebino

akys: mažutės, truputį įkypos, tačiau gyvos ir spindinčios. Stambus atsikišęs pakaušis, storas apvalus sprandas. Štai jis atsigręžė į laimingą, pataikūniškai išsišiepusį Konradą Vinsensą ir linktelėjo. Jo plaukai buvo tamsiai rudi.

„Vaje, juk ir aš rudaplaukis!“ – prisiminė Mikelis.

Koks rimtas to paauglio veidas! Bet ne – nusijuokė prisimerkdamas... Ramiau! Tiesiog nuostabu! Čia tai bent žmogus...

Mikelis spoksojo, net akys ėmė ašaroti, nejučiom garsiai dū savo negalėdamas atsigėrėti savo dievaičiu. Atidžiai sekė viską, kas vyko toliau. Visi ponai juda apie princą dailiai, visų pozos grakščios; štai vienas žengia priekin, galantiškas mostas – ir beretės plunksnos brūkšteli per grindis, štai kitas žemai nusilenkia ir kažką sako šypsodamas baltadante šypsena. Sunkios taurės iškilniai pakyla aukštin, ponai geria į princo sveikatą, jis dėkoja – palenkia galvą bakstelėdamas krūtinėn smakru. Aplinkui ant pirštų galų karštligiškai trepinėja Konradas Vinsensas, pasipūtęs nuo šitokios šlovės.

Tik vienas iš viso būrio elgėsi laisvai – kuprotas neūžauga ryškiais apdariais. Pakalbintas maktelėdavo koją šonan ir užvertęs galvą greitai sušnekdavo panašus į mopsą, stovintį ant dviejų kojųčių ir kiauksintį. Mikelis iš savo vietos įžiūrėjo, kad ką nors pasakęs nykštukas liežuviu išpučia žandą. Pagaliau visi darniai nusikvatojo, net princas blykstelėjo dantimis, neūžauga dar smarkiau išpūtė žandą – jau ir Mikelis linksmi nusijuokė. Kokie mandagūs ir santūrūs balsai!

Viduje degė dvi storos kvapiosios žvakės. Pačioje kambario gilumoje Mikelis pamatė Otę Iverseną: stovėjo vienas nuošaly, bet atrodė smagus. Tačiau Mikeliui dabar ne jis rūpėjo.

Ilgai smaksojo Mikelis Tiogersenas lyg apžavėtas, godžiai siurbdamas akimis spalvingą dykų didžiūnų reginį; rodės, kad ir jam kliuvo spindulėlis garbės. Vos kambaryje ponai sujudo, matyt, nusprendę eiti, Mikelis atšoko nuo durų. Visa kompanija linksmi

išvirto pro duris ir patraukė tiesiai per gatvę į turtingą Martino Gélco užėigą. Mikeliui krito į akis princo Kristjerno eiseną.

Dar porą valandų jis klaidžiojo gatvėmis. Gerokai po vidurnakčio vėl susidūrė su pažįstamais vokiečiais, jie kaip tik žengė į vieną garsią prieplaukos landynę. Iš kalbos suprato, kad nusitašę pabaigtinai. Otės Iverseno su jais nebuvo.

Rytą miestelėnai pamatė nepaprastą daiktą – ant aukšto kraigo prie turgaus aikštės riogso karieta su visais keturiais ratais. Naktį ją kažkas išardė, sutempė dalimis ant stogo ir ten vėl surinko. Vidurdienį visa Kopenhaga žinojo, kad tai princo Kristjerno darbelis.